

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie **K. S.**

wobec którego warunkowo umorzono postępowanie o czyn z art. 220 § 1 k.k. i art. 155 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 16 lutego 2023 r.,

zażalenia K. S. na zarządzenie sędziego Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 21 listopada 2022 r., sygn. akt II AKo 105/22

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie prawomocnie zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 1 sierpnia 2022 r., sygn. akt VII Ka 548/22,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 28 kwietnia 2022 r., sygn. akt II K 800/20

na podstawie art. 35 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

stwierdzić swoją niewłaściwość i zażalenie K. S. przekazać do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Białymstoku.

UZASADNIENIE

W dniu 21 września 2022 r. do Sądu Okręgowego w Olsztynie (data prezentaty) wpłynęło pismo K. S. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 1 sierpnia 2022 r., sygn. akt VIII Ka 548/22, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 28 kwietnia 2022 r., sygn. akt II K 800/20 (k. 5-6 akt sprawy II AKo

105/22). Rzeczone pismo wraz z aktami sprawy zostało przekazane do Sądu Apelacyjnego w Białymstoku (k. 13-14 akt sprawy II AKo 105/22).

Zarządzeniem z dnia 6 października 2022 r. Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, na podstawie art. 120 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 2 k.p.k., wezwał wnioskodawcę K. S. do uzupełnienia braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania, poprzez sporządzenie go i podpisanie przez adwokata lub radcę prawnego, w terminie 7 dni pod rygorem odmowy jego przyjęcia (k. 17 akt sprawy II AKo 105/22).

Zarządzeniem z dnia 21 listopada 2022 r., sędzia Sądu Apelacyjnego w Białymstoku odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k., wobec nieuzupełnienia wskazanego braku w wyznaczonym terminie (k. 20 akt sprawy II AKo 105/22).

Zażalenie na tę decyzję złożył K. S. (k. 24-25 akt sprawy II AKo 105/22). Zostało one wraz z aktami sprawy przekazane do rozpoznania Sądowi Najwyższemu (k. 2 akt SN).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego istniały rozbieżności w wykładni przepisów prawa będących podstawą ustalania właściwości sądu do rozpoznawania środków odwoławczych od decyzji wydawanych w toku postępowania wznowieniowego prowadzonego przed sądem apelacyjnym. W tym zakresie ukształtowały się dwa odmienne poglądy. Według pierwszego z nich zażalenie przysługiwało do Sądu Najwyższego, a według drugiego do sądu apelacyjnego. W związku z powyższym, Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Karnej, w celu zapewnienia jednolitości orzecznictwa, wystąpił z wnioskiem o rozstrzygnięcie tego zagadnienia prawnego przez Sąd Najwyższy w poszerzonym składzie. Sąd Najwyższy w składzie 7 sędziów w uchwale z dnia 16 listopada 2022 r., sygn. akt I KZP 8/22, przesądził, że „w świetle art. 27 k.p.k. i art. 15 § 2 k.p.w. sądem funkcjonalnie właściwym do rozpoznania zażalenia na zarządzenie albo postanowienie wydane w ramach postępowania wznowieniowego w sądzie apelacyjnym, w wypadkach, w których ustawa przewiduje możliwość wniesienia

takiego środka odwoławczego, jest sąd apelacyjny". Mimo, że wskazana uchwała nie ma mocy zasady prawnej, to w pełni podzielić należy argumenty w niej zawarte.

Zgodnie z art. 27 k.p.k., Sąd Najwyższy rozpoznaje kasacje oraz środki odwoławcze i inne sprawy w wypadkach określonych w ustawie. Tak więc właściwość funkcjonalna Sądu Najwyższego do rozpoznawania środków odwoławczych od zarządzeń i postanowień wydawanych przez sądy powszechne musi wynikać wprost z innego przepisu niż art. 27 k.p.k. Tymczasem takiej normy kompetencyjnej nie sposób doszukać się w odniesieniu do zażaleń na zarządzenia o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem sądu okręgowego. W szczególności przepisem takim nie jest art. 530 § 3 k.p.k., który w postępowaniu wznowieniowym, zgodnie z art. 545 § 1 k.p.k., będzie miał zastosowanie jedynie odpowiednio, a zatem z uwzględnieniem specyfiki i odmienności tego postępowania. Brzmienie wskazanego przepisu, we wzajemnym powiązaniu jego obu zdań, prowadzi do wniosku, że zwrot „Sąd Najwyższy” użyty w nim został w znaczeniu „sądu kasacyjnego”. Jest on bowiem wyłącznie właściwy do rozpoznania kasacji, a zatem również ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii jej dopuszczalności. W przypadku wznowienia postępowania sytuacja przedstawia się zgoła odmiennie, albowiem w zależności od tego w jakim sądzie zapadło prawomocne orzeczenie, sądem wznowieniowym może być sąd okręgowy, sąd apelacyjny, bądź Sąd Najwyższy. Zatem w postępowaniu wznowieniowym „odpowiednie” stosowanie art. 530 § 3 k.p.k. oznacza, że zażalenie na zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania przysługuje do „sądu wznowieniowego”, którym w niniejszej sprawie jest Sąd Apelacyjny w Białymstoku. Przyjęcie odmiennej wykładni prowadziłoby do trudnych do zaakceptowania konsekwencji, iż do rozpoznania zażalenia na wydane w sądzie apelacyjnym zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie z powodu nieusunięcia braków pisma procesowego właściwy byłby Sąd Najwyższy, a w sytuacji, gdy wniosek jest oczywiście bezzasadny, do rozpoznania zażalenia na zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku ze wskazanego powodu właściwy byłby sąd apelacyjny. Zauważyć bowiem należy, że przepis art. 545 § 3 k.p.k. zd. drugie k.p.k. nie pozostawia żadnych wątpliwości, że zażalenie w tym ostatnim przypadku przysługuje do tego samego sądu orzekającego w składzie trzech sędziów.

Powyższe przesądziło, iż zgodnie z art. 35 § 1 k.p.k. Sąd Najwyższy uznał swą niewłaściwość i przekazał zażalenie K. S. do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Białymstoku.

Stąd też postanowiono jak w sentencji.